

Ευρωεκλογές 2019

- Ενάντια στην Ευρώπη των πολυεθνικών
- Για την Ευρώπη των εργαζομένων & του σοσιαλισμού
- Πάλη για να χτίσουμε μια ριζοσπαστική ανατρεπτική Αριστερά

Η 26η Μάη μας δίνει τη δυνατότητα να στείλουμε ένα μήνυμα στις άρχουσες τάξεις της Ευρώπης, μια απάντηση στις πολιτικές της λιτότητας που μας επιβάλλουν, στην υποκρισία, τα ψέματα και τους εκβιασμούς τους.

Σαν ελληνικός λαός έχουμε ζήσει από πολύ κοντά και έντονα αυτές τις πολιτικές: κατάρρευση της οικονομίας που έφτασε το -27% του ΑΕΠ στα χρόνια των Μνημονίων (που ακόμα συνεχίζονται, παρά την τυπική έξοδο από

αυτά) μείωση του βιοτικού επιπέδου κατά το 1/3 κατά μέσο όρο. Η ανεργία αποτελεί εφιάλτη, κι ακόμα κι όταν βρεθεί δουλειά αυτή είναι κακοπληρωμένη και κάτω από ένα απαράδεκτο εργασιακό καθεστώς. 600.000 νέοι άνθρωποι να έχουν αναγκαστεί να φύγουν για το εξωτερικό και το 48% των Ελλήνων, 5,1 εκατομμύρια, ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας που είναι 382 € το μήνα (στοιχεία 2018: CNN, 22.08.2019).

Στις Ευρωεκλογές το «Ξεκίνημα» κατεβαίνει συνεργαζόμενο με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και υποψήφιο το Νίκο Κανελλή.

Μέσα στα πλαίσια της ευρύτερης πολιτικής των συνεργασιών που ακολουθεί με την υπόλοιπη Αριστερά, στις Ευρωεκλογές του 2019 το «Ξεκίνημα» συνεργάζεται με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με υποψήφιο το Νίκο Κανελλή.

Ασφαλώς με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπως και με τους άλλους σχηματισμούς της Αριστεράς το «Ξ» έχει διαφορές,

όμως αυτές οι διαφορές δεν πρέπει να γίνονται εμπόδιο στο να συνεργάζεται η Αριστερά για τους κοινούς στόχους που πρέπει να έχουν όλες οι δυνάμεις που μιλούν στο όνομα του εργατικού και του λαϊκού κινήματος. Οι εκλογές είναι ένα απαραίτητο πεδίο συνεργασίας με στόχο την αποδυνάμωση των πολιτικών εκπροσώπων της άρχουσας τάξης και την ενίσχυση των φιλολαϊκών φωνών.

Ο Νίκος Κανελλής ζει και εργάζεται στην πόλη του Βόλου, είναι δημοτικός σύμβουλος κατά τα τελευταία 5 χρόνια και άνθρωπος του αγώνα και των κινημάτων για την υπεράσπιση του νερού σαν δημόσιο αγαθού, ενάντια στην καύση απορ-

ριμμάτων από την ΑΓΕΤ που ρυπαίνει τον αέρα, το νερό και τη γη της περιοχής, ενάντια στην αυταρχική πολιτική της Δημοτικής Αρχής του φιλο-φασίστα Αχιλλέα Μπέου, κ.α.

Ο καπιταλισμός είναι το σύστημα που μέσα από την ίδια τη λογική και τη λειτουργία του θυσιάζει τα πάντα στο βωμό του κέρδους των μεγάλων επιχειρήσεων. Ξεζουμίζει κι εξοντώνει τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων, καταστρέφει το περιβάλλον, δημιουργεί το ρατσισμό και τον εθνικισμό, αναπαράγει το σεξισμό, για να διχάζει τους εργαζόμενους κι έτσι να διαιώνίζει την κυριαρχία του συστήματος.

Η πραγματικότητα είναι πως δεν υπάρχει τρόπος να εξανθρωπιστεί ο καπιταλισμός. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, όπως και παρόμοιων κομμάτων στην Ευρώπη και διεθνώς, καλλιεργούν την αυταπάτη ότι μπορούν να πείσουν το μεγάλο κεφάλαιο να ακολουθήσει «φιλολαϊκές» και «δίκαιες» πολιτικές. Αυτό είναι κάτι αδύνατο. Σαν αποτέλεσμα, όταν βρεθούν στην κυβέρνηση, υποχωρούν κάτω από τους εκβιασμούς των καπιταλιστών και των διεθνών οργανισμών (όπως ΕΕ, ΔΝΤ κλπ) υποτάσσονται και μεταλλάσσονται.

Η μόνη απάντηση σ' αυτές τις αδιέξοδες πολιτικές είναι το χτίσιμο νέων μαζικών κομμάτων των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων σε πανευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο. Χρειαζόμαστε μια νέα Αριστερά που να μην έχει αυταπάτες στον καπιταλισμό, να παλεύει για μια σοσιαλιστική κοινωνία, στηριγμένη στις αξίες της ελευθερίας, του πολυκομματισμού και της εργατικής δημοκρατίας (με έλεγχο και διαχείριση της οικονομίας από τους εργαζόμενους και την κοινωνία).

Μια σοσιαλιστική κοινωνία που καμία σχέση δεν έχει βέβαια με το «σοσιαλισμό» και τα ψέματα του ΠΑΣΟΚ ή το δικτατορικό μονοκομματικό καθεστώς που υπήρχε στη Σοβιετική Ένωση και που υποστηρίζει ακόμα το ΚΚΕ.

Στις προηγούμενες Ευρωεκλογές, το 2014, το μεγαλύτερο μέρος των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων είχε στραφεί στον ΣΥΡΙΖΑ σαν μια ελπίδα για να ξεφύγει από την τεράστια κρίση και τα Μνημόνια. Ο ΣΥΡΙΖΑ όμως άλλα έλεγε και άλλα έκανε. Αυτό προκάλεσε τεράστια απογοήτευση στον κόσμο που περίμενε από τον ΣΥΡΙΖΑ μια ριζικά διαφορετική πολιτική.

Όταν υπάρχει οικονομική και κοινωνική κρίση και η Αριστερά εγκαταλείπει τις υποσχέσεις και τις αρχές της, εφαρμόζει πολιτικές λιτότητας και μεταλλάσσεται σε κόμμα που υπηρετεί τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης (με μικρές διαφορές από τα παραδοσιακά κόμματα του κεφαλαίου) τότε δίνεται η δυνατότητα στην Ακροδεξιά και τους νεοφασίστες να εμφανίζονται ως η μόνη αντιπολίτευση. Αυτό πια είναι ένα φαινόμενο πανευρωπαϊκών (και διεθνών) διαστάσεων.

Ετσι, η ΕΕ, που σύμφωνα με τις υποσχέσεις των Ευρωπαίων ηγετών θα αποτελούσε ένα χώρο ανάπτυξης, ευημερίας, δημοκρατίας και πολιτισμού, μετατρέπεται όλο και περισσότερο στα ακριβώς αντίθετά της: στην Ευρώπη της κρίσης, της λιτότητας, του ρατσισμού και του εθνικισμού.

Η Ευρώπη σε κρίση

Η οικονομική κρίση που είναι σύμφυτη του καπιταλισμού χτύπησε βαριά την Ευρώπη την περίοδο 2008-9. Στη νότια Ευρώπη και ειδικά την Ελλάδα η κρίση πήρε τη μορφή της κρίσης χρέους και των Μνημονίων. Αυτό προκάλεσε μαζική αντίσταση στις πολιτικές του Ευρωπαϊκού διευθυντηρίου και κατάρρευση της «δημοτικότητας» της ΕΕ – χαρακτηριστικά στην Ελλάδα η εμπιστοσύνη στην ΕΕ έπεσε στο 26% (Αυγή, 19.04.2019) από 85% που έφτανε στην πρώτη περίοδο μετά την ένταξη στο ευρώ.

Η μαζική δυσареσκεια σε συνδυασμό με την προσφυγική κρίση έστρεψε σημαντικά τμήματα των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων προς την Ακροδεξιά. Ο λόγος γι' αυτό είναι το γεγονός ότι η μαζική Αριστερά, των διαφόρων αποχρώσεων, δεν μπόρεσε να προσφέρει μια αντικαπιταλιστική διέξοδο και προοπτική στα εργατικά και λαϊκά στρώματα της ΕΕ και μια πειστική απάντηση στο θέμα των προσφυγικών ροών. Η Ακροδεξιά σήμερα εμφανίζεται σαν η μαζική ανερχόμενη δύναμη.

Σαν αποτέλεσμα, η ΕΕ βρίσκεται σε κρίση – οικονομική,

κοινωνική, πολιτική – με χαρακτηριστικά παράδειγμα αυτή την περίοδο το Brexit στη Βρετανία και την άνοδο των ρατσιστών στην κυβέρνηση της Ιταλίας, ενώ η οικονομία της βρίσκεται σε στασιμότητα και τα πολιτικά συστήματα σε πλήρη αποσταθεροποίηση.

Όλα τα σχέδια του μεγαλύτερου μέρους της άρχουσας τάξης στην Ευρώπη για περισσότερη ενοποίηση, στο οικονομικό, τραπεζικό και πολιτικό επίπεδο, έχουν στην ουσία καταρρεύσει. Οι υποσχέσεις των ελληνικών κυβερνήσεων για «περισσότερη Ευρώπη» αποτελούν κακόγουστο αστείο. Στη βάση του καπιταλισμού η Ευρώπη δεν μπορεί να ενοποιηθεί πραγματικά, γιατί δεν το επιτρέπει ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των διαφορετικών χωρών. Οι τελευταίες δύο δεκαετίες έδειξαν πως η μόνη που ωφελήθηκε από την ευρωπαϊκή ενοποίηση και το ευρώ ήταν η γερμανική άρχουσα τάξη σε βάρος των υπόλοιπων.

Η διεθνής οικονομία βρίσκεται αυτή την περίοδο στα πρόθυρα μιας νέας οικονομικής ύφεσης που θα χτυπήσει ξανά την Ευρώπη (όπως και τις ΗΠΑ, την Κίνα, κοκ). Αυτό θα αποσταθεροποιήσει ακόμα περισσότερο την Ευρώπη. Η προοπτική της ενοποίησης, της ανάπτυξης και της ευημερίας της ΕΕ θα παραμείνει μακρινός και άπιαστος στόχος.

Στην πραγματικότητα η Ευρώπη μπορεί να ενοποιηθεί μόνο από τους εργαζόμενους σε σοσιαλιστική βάση – δηλαδή αν περάσει η εξουσία στις διάφορες χώρες σε πολιτικές δυνάμεις που εκπροσωπούν πραγματικά τα εργατικά και λαϊκά στρώματα και είναι προετοιμασμένες να προχωρήσουν σε σύγκρουση με το σύστημα, για το χτίσιμο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, σε εθνικό και πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Οι δυο όψεις της Ευρώπης

Η Ευρώπη έχει δύο όψεις. Από τη μια αυτή της αυταρχικής επιβολής της λιτότητας και των αντεργατικών πολιτικών, των πολυεθνικών και της Ακροδεξιάς. Από την άλλη των αγώνων και της ριζοσπαστικοποίησης.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα το πρόσφατο κίνημα των μαθητών για το περιβάλλον κι ενάντια στην κλιματική αλλαγή, το οποίο ξεκίνησε από τη Σουηδία, επεκτάθηκε στο Βέλγιο και έγινε διεθνές. Στις 15 Μαρτίου πάνω από 1,5 εκατομμύριο νέοι σε 123 χώρες και 2200 πόλεις έστειλαν ένα συγκλονιστικό μήνυμα ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή που προκαλεί το καπιταλιστικό σύστημα.

Ακόμα, τα τελευταία χρόνια το γυναικείο κίνημα βάζει στη σφραγίδα του στις εξελίξεις με εκατομμύρια γυναίκες και άντρες να κινητοποιούνται απ' άκρη σ' άκρη στον πλανήτη με κορυφαία παραδείγματα την Ιρλανδία, την Ισπανία, την Πολωνία, τη Σκοτία αλλά και πέρα από την Ευρώπη, στις ΗΠΑ, τη Λατινική Αμερική, την Τουρκία κ.α. Το γυναικείο κίνημα διεκδικεί οικονομική και κοινωνική ισότητα, ενώ ταυτόχρονα καταγγέλλει τη βία κατά των γυναικών, το σεξισμό και την «κουλτούρα

του βιασμού» που χαρακτηρίζει τις καπιταλιστικές κοινωνίες.

Και βέβαια, αναπτύσσονται εργατικά και λαϊκά κινήματα ενάντια στη λιτότητα με τελευταίο μεγάλο παράδειγμα τα κίτρινα γιλέκα στη Γαλλία που έχουν κατεβάσει εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους και νεολαία στους δρόμους και έχουν αναγκάσει τον Μακρόν σε σημαντικές παραχωρήσεις.

Την ίδια στιγμή όμως, πρέπει να αναγνωρίσουμε πως αυτά τα κινήματα, όσο δυναμικά και αυθόρμητα κι αν είναι, δεν μπορούν να ανατρέψουν το σύστημα στο οποίο ζούμε! Για να γίνει αυτό χρειάζεται να αποκτήσουν τους δικούς τους μαζικούς πολιτικούς φορείς που να είναι επικεφαλής αυτών των κινήματων και να έχουν συγκεκριμένους στόχους για τις πολιτικές και κοινωνικές ανατροπές που απαιτούνται για το πέρασμα σε μια εναλλακτική κοινωνία.

Χωρίς ηγεσίες

Ενα από τα πιο έντονα χαρακτηριστικά αυτών των κινήματων είναι ότι λαμβάνουν χώρα πέρα και έξω από τις διαθέσεις των παραδοσιακών ηγεσιών των κομμάτων της Αριστεράς και των Συνδικάτων!

Υπάρχει ένα τεράστιο κενό στο συνδικαλιστικό και πολιτικό επίπεδο – τα εργατικά και νεολαιίστικά στρώματα δεν έχουν εμπιστοσύνη στις σημερινές συνδικαλιστικές και πολιτικές ηγεσίες.

Η εικόνα είναι πολύ καθαρή στην Ελλάδα, αλλά παρόμοια ισχύουν και στην υπόλοιπη Ευρώπη: οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν ενσωματωθεί στο σύστημα και έχουν απαξιωθεί στα μάτια των εργατικών στρωμάτων. Το πρόβλημα των συνδικαλιστικών ηγεσιών όμως είναι πολιτικό, έχει να κάνει με τα αδιέξοδα και την κρίση στην οποία βρίσκεται η Αριστερά.

Η εμπειρία στην Ελλάδα είναι χαρακτηριστική. Το ελληνικό κίνημα αντιμέτωπο με την πιο σκληρή επίθεση που έχει δεχθεί στην πρόσφατη ιστορία του, στράφηκε σε

ένα μικρό αριστερό κόμμα, τον ΣΥΡΙΖΑ και τον ανέβασε από το 3-4% στο 36% και τον έκανε κυβέρνηση. Αλλά στη συνέχεια το κόμμα αυτό ξέχασε όλες τις υποσχέσεις του και αντί να «σκίσει τα μνημόνια» και να «πετάξει έξω την Τρόικα» προχώρησε στο 3ο μνημόνιο. Η ηγεσία της ΓΣΕΕ, αφού πρώτα αρνήθηκε να προσφέρει αγωνιστική προοπτική στα ιστορικά κινήματα του 2010-13, κάλεσε στο δημοψήφισμα του 2015 υπέρ του «Ναι»! Αυτό που είναι επίσης τραγικό όμως είναι ότι όταν ο ΣΥΡΙΖΑ συνθηκολόγησε η υπόλοιπη Αριστερά δεν μπόρεσε να καλύψει το κενό – το ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η ΛΑΕ δεν μπόρεσαν να δώσουν προοπτική και διέξοδο στην κοινωνία. Γι' αυτό και το κίνημα είναι σε αδιέξοδο, κυριαρχεί η απογοήτευση και η αίσθηση της αδυναμίας.

Η Αριστερά που χρειαζόμαστε

Η άνοδος των κινημάτων όμως, ειδικά της νεολαίας, δημιουργεί τη βάση για να μπορέσει να καλυφθεί το κενό στην Αριστερά και να υπάρξει προοπτική για μια μαζική και συνειδητή αντικαπιταλιστική πάλη. Η Αριστερά που έχουμε ανάγκη και χρειάζεται να παλέψουμε για να χτίσουμε, θα πρέπει κατά τη γνώμη μας:

- Να ξεκινά από τα καθημερινά προβλήματα και να διεξάγει αγώνα για λύσεις, στη βάση ενός σχεδιασμού που να κλιμακώνει τις αντιστάσεις και τους αγώνες ενάντια στις επιθέσεις που δεχόμαστε και ενάντια στην άρχουσα τάξη.
- Να είναι ενωτική απέναντι στα υπόλοιπα κόμματα και οργανώσεις της Αριστεράς και τα κοινωνικά κινήματα, στην κοινή πάλη ενάντια στις κυβερνητικές πολιτικές και για να εκδημοκρατιστεί το συνδικαλιστικό κίνημα και να περάσει στον έλεγχο της βάσης.
- Να έχει καθαρό στόχο την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου, των 50 περίπου οικογενειών που ελέγχουν την ελληνική οικονομία.
- Να είναι έτοιμη να αναλάβει την εξουσία και να προχωρήσει σε κοινωνικοποίηση/εθνικοποίηση των στρατηγικών τομέων και επιχειρήσεων της οικονομίας ώστε να μη λειτουργεί η οικονομία για τα κέρδη των λίγων αλλά να σχεδιαστεί για τις ανάγκες των πολλών.
- Να παλεύει για να υπάρξει δημοκρατία στη λειτουργία της παραγωγής, της οικονομίας και του κράτους με τη θεσμοθέτηση εργατικού και κοινωνικού ελέγχου και διαχείρισης, με εκλεγμένα και ανακλητά διοικητικά συμβούλια (χωρίς παχυλούς μισθούς και προνόμια) και επιτροπές εργατικού ελέγχου.
- Να είναι διεθνιστική, να επιδιώκει το συντονισμό των

αγώνων σε πανευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, ενάντια στις αντεργατικές πολιτικές και με στόχο την κοινωνική ανατροπή.

- Να είναι έτοιμη να αποχωρήσει από την Ευρωζώνη και να στραφεί σε εθνικό νόμισμα, συναλλαγματικούς ελέγχους και έλεγχο του εξωτερικού εμπορίου, καθώς το Ευρώ είναι εργαλείο λιτότητας και συντριβής των εργατικών κατακτήσεων.
- Να έχει ψηλά στη σημαία της την Ενωμένη Σοσιαλιστική Ευρώπη, γιατί ενωμένη Ευρώπη σε καπιταλιστική βάση είναι αδύνατο να υπάρξει και γιατί κάθε προσπάθεια εθνικού απομονωτισμού είναι καταδικασμένη να αποτύχει και να οδηγήσει σε ενίσχυση των εθνικιστών και της ακροδεξιάς.

Εκτός από τις Ευρωεκλογές το «Ξ» κατεβάζει υποψήφιους στις εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης στις ακόλουθες περιοχές:

- **Δήμος Θεσσαλονίκης:** «Η πόλη ανάποδα» με υποψήφιους τον Θανάση Μαρίνη, Γιάννο Νικολάου, Κατερίνα Κλείτσα και Ρένα Μεζιλτσόγλου.
- **Δήμος Ζωγράφου:** «Ανυπότακτη Πόλη» με υποψήφιες την Ειρήνη Πλουμπίδη και την Ηλέκτρα Κλείτσα.
- **Δήμος Νεάπολης-Συκεών:** «Η πόλη αλλιώς – ενωτική ανατρεπτική παρέμβαση» με τους Παναγιώτη Βογιατζή, Γεωργία Βέλιου και Χριστίνα Χάσου.
- **Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας:** «Αριστερή Παρέμβαση» με τον Αποστόλη Αυλακιώτη
- **Δήμος Ορεστιάδας:** «Ανοικτή συνέλευση Πολιτών - Είναι στο χέρι μας», με τον Αντώνη Καζαντζή και τη Μαρία Κολτσίδου

Το «Ξ» δίνει τη μάχη για μια ενωτική, δημοκρατική, διεθνιστική, ανατρεπτική Αριστερά, παλεύοντας μαζί με άλλες οργανώσεις και κόμματα της επαναστατικής Αριστεράς σε δεκάδες χώρες σε όλες τις ηπείρους, συμμετέχοντας στην Επιτροπή για μια Εργατική Διεθνή (CWI).

Ελα σε επαφή για να γνωρίσεις καλύτερα τις ιδέες και τις δράσεις μας:

www.xekinima.org, contact@xeekinima.org, Γραφεία Αθήνας: 2102283019, Θ/νίκης: 2310540432

